

ÇEVRENİN KORUNMASI

Çevre hukukunun temelini oluşturan başlıca hukuki düzenlemeler şunlardır:

*Anayasa

*Çevre kanunu

*Çevre Bakanlığı'nın kuruluşu ve görevleri hakkında kararname

*Yönetmelikler

*Bakanlar Kurulu kararları

*Tebliğ ve genelgeler

*Uluslararası sözleşme ve protokolleri

“Herkes sağlıklı bir çevrede yaşama hakkına sahiptir. Çevreyi geliştirmek, çevre sağlığını korumak ve çevre kirlenmesini önlemek devletin ve vatandaşların ödevidir.”

ÇEVRE KORUNMASIYLA İLİGİLİ KURUM VE KURULUŞLAR

DR. ÖĞR. ÜYESİ
FİLİZ ÇETİNKAYA
KARAFAKI

Ülkemizde çevre korunmasıyla veya daha genel bir deyimle çevre sorunlarıyla ilgili faaliyet gösteren kurum ve kuruluşlar dört grupta toplanabilir:

*merkez hükümet kuruluşları

*mahalli idari kuruluşlar

*gönüllü ve danışman kuruluşlar

*uluslararası kuruluşlar

EKOTURİZM

(Demirtaş, 2011).

Ekoloji, etimolojik olarak yerleşme bilimi ya da yurt söylemi anlamlarını içermektedir. Ekoturizm kavramı da oikos-logos 'a dayanan, organizmalar ve onların çevresi ile ilişkilerini inceleyen bilimsel olarak ekoloji olarak adlandırılan kelimeye dayanmaktadır.

Kitle turizminin doğal neden olduğu olumsuz etkilere karşı bir tepkinin ortaya çıkışı, doğadan hoşlanmak kadar aynı zamanda onu koruyan doğa tabanlı turizm fikrini gündeme getirmiştir. Ekoturizm kavramı doğal çevrenin ve dolayısıyla çevre kalitesinin korunmasının öneminin anlaşılması ve bu yöndeki artan ilginin yaygınlaşmasıyla eş zamanlı olarak gelişme göstermiştir. Doğal çevreyi ziyaret ederek yüksek kalitede bir deneyim sağlamak ve aynı zamanda onun zararlı etkilerinden çevrenin korunması fikri şimdi kabul edilmekte ve pazarlanmaktadır.

Ekoturizm aynı zamanda turizm endüstrisi uzmanları tarafından sosyal açıdan sorumlu bir davranışı ve çevre bilincini geliştirmek için bir araç olarak sunulan ve çevre korumaya yönelik faaliyetlerle ekonomik gelişme fırsatları arasında denge kurabilecek bir yol olarak görülmektedir.

Ekoturizm;

*1987 yılında Ceballos-Lascuarin tarafından ekoturizmin yapılan ilk tanımı şöyledir: “Geçmişten günümüze kadar uzanan kültürel değerlerin bulunduğu alanlar kadar nispeten bozulmamış ve kirletilmemiş doğal alanlara, araştırma, değerini anlama ve onun manzarasından, yaban bitkileri ve hayvanlarından zevk alma gibi spesifik amaçlarla yapılan seyahattir.”

*Ekoturizmin günümüzde en iyi bilinen ve en çok kabul gören ilk tanımlarından birini Uluslararası Ekoturizm Topluluğu (UET) 1991 yılında, “Çevrenin korunması ve yerel halkın refahını artırmaya yönelik olarak doğal alanlara yapılan çevreye duyarlı seyahatler.” şeklinde yapmıştır.

*Dünya Turizm Örgütü Ekoturizmi şu şekilde tanımlar: “Doğal bölgelere yapılan çevreyi korumayı ve yöre halkının refahını arttırmayı amaçlayan sorumlu bir seyahattir.”

*Diğer bir ekoturizmin tanımı: “Yerel halkın bütünlüğüne saygı duyarken ekosistemin korunmasına ve geliştirilmesine katkıda bulunan aydınlatıcı, bilgilendirici doğa seyahatleridir.”

*Uluslararası Doğayı Koruma Birliği (UDKB) ise ekoturizmi 1996 yılında şöyle tanımlamıştır: “Yerel halkın aktif sosyoekonomik katılımı sonucunda onlara fayda sağlayan, düşük seviyede olumsuz ziyaretçi etkisine sahip olan ve korumayı geliştiren (geçmişte ve günümüzdeki kültürel zenginlikleri), doğanın değerini anlamak ve zevk almak için nispeten bozulmuş doğal alanlara yapılan çevre açısından duyarlı seyahat ve ziyarettir.”

Ekoturizm, kaynakların tüketilmeden kullanılmasını gerektiren bir turizm aktivitesi çeşidi olarak da tanımlanmaktadır. Bu yaklaşımla ekoturizm, yerel topluluğu kapsamı, çevresel eğitimi teşvik etmesi ve gelir yaratması bakımından doğal alanları korumaktadır.

*Bir başka tanıma göre: “Ekoturizm; doğaya duyulan özlemin ortaya çıkması ve tatmin edilmesi, koruma ve gelişmeye dayalı olarak turizm potansiyelinden faydalanılması ve onun ekoloji, estetik ve kültür üzerinde olumsuz etkilerinin önlenmesi ile ilgilidir.”

Bu tanımda ekoturizm bir yandan ekolojik, ekonomik ve sosyal sürdürülebilirliğin sağlanması, diğer yandan doğal alanların korunmasında bir araç olarak kullanılabilen turizm türü olarak görülmektedir.

Yaralanılan Kaynaklar:

Güneş, F. (1993). Yaban Hayatının Korunması. Orman Bakanlığı, Milli Parklar ve Av-Yaban Hayatı Genel Müdürlüğü, Milli Parklar ve Av-Yaban Hayatı Semineri (22-26 Mayıs 1993) Kitabı, 97-1

Gürer, N. (2003). Kırsal Geleneksel Konut Dokusunun Turizm Balgamında Değerlendirilmesi,

Cumalıkızık Örneği. (Yayımlanmamış Yüksek Lisans Tezi). Ankara:

Gazi Üniversitesi Fen Bilimleri Enstitüsü.

Karafaki, F. Ç. ve Yazgan, M. E. (2012). "Kırsal Turizme Kavramsal Yaklaşım, Kırsal

Turizmin Önemi ve Etkileri". International Journal of Social and Economic

Sciences, 55-58.

Demirtaş, N. (2011). Turizm ve Çevre, ANKARA ÜNİVERSİTESİ UZAKTAN EĞİTİM YAYINLARI, Yayın No: 91 ISBN: 978-975-482-944-0, Ankara Üniversitesi.

Soykan, F. (2003). "Kırsal Turizm ve Türkiye Turizmi İçin Önemi", Ege Coğrafya Dergisi,

12, 1-11.

Soykan, F. (2000). "Kırsal Turizm ve Avrupa'da Kazanılan Deneyim", Anatolia: Turizm

Araştırmaları Dergisi, 11, 28

Şerefoğlu, C. (2009). Kalkınmada Kırsal Turizmin Rolü-2007-2013 Yılları Arasında Ülkemizde

Uygulanacak Olan İpard Kırsal Kalkınma Programındaki Yeri,

Önemi ve Beklenen Gelişmeler. (Yayımlanmamış Uzmanlık Tezi). Ankara: